

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 236.827 van 20 december 2016
in de zaak A. 214.787/XIV-36.204**

In zake : Evy POINT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Philippe Vande Castele
kantoor houdend te 2900 Schoten
Klamperdreef 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de CENTRALE DIENST VOOR SOCIALE EN CULTURELE
ACTIE VAN HET MINISTERIE VAN
LANDSVERDEDIGING
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Dirk Lindemans en Tim Souverijns
kantoor houdend te 1000 Brussel
Keizerslaan 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partijen :

1. Julien GINIS
woonplaats kiezend te
Sterrenlaan 19
3360 Korbeek-Lo België
2. het INSTITUUT VOOR DE GELIJKHEID VAN VROUWEN
EN MANNEN (hierna: IGVA)
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Elke Cloots, Joos Roets en Stefan Sottiaux
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Grotehondstraat 14
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 20 januari 2015, strekt tot de
nietigverklaring van het “ministerieel besluit nr. 93460 van 10 oktober 2014

waarbij de heer Julien Ginis, adviseur in de klasse A3, met ingang van 1 december 2014, [wordt] bevorderd door verhoging naar de hogere klasse A4, in het Nederlandstalig taalkader, in de betrekking van directeur-generaal Sociale Zaken bij de Centrale dienst voor Sociale en Culturele Actie van het Ministerie van Landsverdediging en de titel van adviseur-generaal [draagt]”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De eerste tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De eerste tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

De tweede tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tweede tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. Verzoekster, de eerste en de tweede tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 oktober 2016.

Staatsraad Kaat Leus heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Philippe Vande Castele, die verschijnt voor verzoekster, advocaat Tim Souverijns, die *loco* advocaat Dirk Lindemans verschijnt voor de verwerende partij, eerste tussenkomende partij Julien GINIS, die persoonlijk verschijnt, en advocaat Joos Roets, die verschijnt voor de tweede tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster en de eerste tussenkomende partij zijn beiden als statutair ambtenaar tewerkgesteld bij de CDSCA, benoemd in niveau A, klasse A3.

De CDSCA is een bij artikel 1 van de wet van 10 april 1973 ‘houdende oprichting van een Centrale Dienst voor Sociale en Culturele Actie van het Ministerie van Landsverdediging’ (hierna: de organieke wet) opgerichte publiekrechtelijke rechtspersoon die onder de controle van de minister van Landsverdediging staat. Het betreft een instelling van openbaar nut van categorie B, onderworpen aan de wet van 16 maart 1954 ‘betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut’ (hierna: de wet van 16 maart 1954).

3.2. Op 29 november 2013 stelt het beheerscomité van de CDSCA het personeelsplan voor 2014 vast. Daarin wordt opgenomen dat er een nieuwe adviseur-generaal in het Nederlandstalig kader moet worden benoemd omwille van de pensionering van de titularis ervan, W.V., op 30 november 2014. In het

personeelsplan wordt verduidelijkt dat het gaat om een “bevordering naar een hogere klasse (A3 naar A4).

3.3. Tijdens zijn vergadering van 17 december 2013 beslist de directieraad om deze betrekking via een interne bevorderingsprocedure (A4 NL) in te vullen.

3.4. Bij e-mail van 27 februari 2014 vraagt titularis W.V. om zijn vervanging aan de agenda van de eerstvolgende vergadering van de directieraad toe te voegen omdat deze vanaf 1 december 2014 niet meer geldig kan beraadslagen indien de bevorderingsprocedure niet vóór einde maart 2014 wordt opgestart. Artikel 7 van het huishoudelijk reglement bepaalt immers dat de Directieraad slechts geldig kan beraadslagen indien leden van beide taalrollen aanwezig zijn, wat niet meer het geval zal zijn na de pensionering van W.V..

3.5. Tijdens zijn vergadering van 11 maart 2014 beslist de directieraad de procedure voor de vervanging van de functie van directeur-generaal op te starten.

3.6. Op 22 april 2014 verklaart de minister van Landsverdediging “de betrekking met functiecode en -titel ‘DSA713 Directeur-generaal sociale zaken’ in de vakrichting ‘Algemeen Beheer’ vacant voor interne bevordering naar de hogere klasse op 1 december 2014” met het oog op de vervanging van de titularis ervan. Overeenkomstig het koninklijk besluit van 20 december 2007 ‘houdende de classificatie van de functies van niveau A’ is dit een functie van de klasse A4.

3.7. Op 20 mei 2014 wordt de vacature door de adjunct-administrateur-generaal ondertekend en meegedeeld aan alle kandidaten die aan de voorwaarden voldoen om de vacante betrekking te bekleden, namelijk op 1 december 2014 benoemd zijn in de klasse A3, geen vermelding “onvoldoende” hebben verkregen bij de laatste evaluatie en zich in een

administratieve stand bevinden waarin de ambtenaar zijn aanspraken op bevordering kan doen gelden. Dit bericht bevat tevens bijlagen, namelijk de functiebeschrijving (DSA713 van de federale cartografie), met inbegrip van de competentieprofielen van een leidinggevende A4 (basis) en het rooster “technische expertise”.

3.8. Vijf ambtenaren, waaronder verzoekster en de eerste tussenkomende partij, stellen zich kandidaat.

3.9. Tijdens zijn vergadering van 25 juni 2014 onderzoekt de directieraad de kandidaturen en stelt daarbij vast dat alle kandidaturen ontvankelijk zijn. Na de kandidaten te hebben gehoord, oordeelt de directieraad dat alle kandidaten, wat de generieke competenties betreft, gelijkwaardig zijn. Voor elke technische competentie wordt een beoordeling uitgedrukt met een keuze tussen “uitstekend”, “zeer goed”, “goed” en “voldoende”. Bij de analyse van de technische competenties wordt de hoogste beoordeling behouden die de kandidaat op één van de onderdelen van die competentie heeft behaald. Op het vlak van die technische competenties meent de directieraad dat de kandidaten zich wel onderscheiden en komt na geheime stemming tot het volgende resultaat: 1. Julien Ginis (2 stemmen); 2. Evy Point (1 stem); 3) de overige kandidaten (0 stemmen). De eerste tussenkomende partij wordt als kandidaat voor de betrekking van directeur-generaal voorgedragen, met volgende motivering:

“De Directieraad is van oordeel dat [de eerste tussenkomende partij] over de nodige competenties beschikt om de functie DSA713 uit te oefenen. Hij behaalt, in vergelijking met de andere 4 kandidaten, de beste quoteringen op de hiervoor vermelde 15 competenties (zie punt C: Sleutelcompetenties en basisprofiel: 9 x zeer goed op 9 competenties; Gemeenschappelijk technische competenties : 5 x zeer goed en 1 x goed op 6 competenties).

Daarenboven heeft hij door zijn werk op de personeelsdienst sinds 1 januari 1979, waarvan in de functie van Personeelsverantwoordelijke sinds 1 juni 2009, bewezen over de nodige vaardigheden te beschikken om deze functie DSA713 uit te oefenen.

Uit zijn opleidingsfiche blijkt dat hij sinds zijn indiensttreding tientallen opleidingen heeft gevolgd onder meer met betrekking tot personeelsbeheer, leiding geven, sociaal recht en overheidsmanagement.

Zijn kwaliteiten blijken ook uit de resultaten van zijn gecertificeerde opleidingen bij het OFO:

- 2005: Arbeidswetgeving, administratief en geldelijk statuut (geslaagd 73,15%)
- 2007: Professionalisering van het selectie- en wervingsproces (geslaagd 78,07%)
- 2010: Leiding geven / beheer van een team (geslaagd 77,32%).”

3.10. Dit voorstel wordt op 3 juli 2014, samen met de notulen, aan de kandidaten meegedeeld, met vermelding van de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 26*bis* van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 ‘betreffende de evaluatie en de loopbaan van het rijkspersoneel’ binnen een termijn van tien werkdagen bezwaar in te dienen bij de directieraad.

3.11. Op 15 juli 2014 dient verzoekster een gemotiveerd bezwaar in. De directieraad behandelt dit bezwaar tijdens zijn zitting van 24 juli 2014 en beslist na geheime stemming (2 tegen 1) de rangschikking niet te wijzigen. Haar beslissing is met redenen omkleed.

3.12. De notulen van die vergadering worden op 25 juli 2014 aan verzoekster meegedeeld.

3.13. Het voorstel wordt vervolgens op de vergadering van het beheerscomité van de CDSCA van 17 september 2014, met het oog op advies, geagendeerd. Het beheerscomité verleent een unaniem gunstig advies.

Vervolgens wordt het voorstel aan de minister overgemaakt die bij ministerieel besluit nr. 93640 van 10 oktober 2014 beslist om de eerste tussenkomende partij met ingang van 1 december 2014 tot de klasse A4 met de titel van adviseur-generaal, te bevorderen. De beslissing luidt:

“[...]”

Gelet op de wet van 10 april 1973 houdende oprichting van een Centrale Dienst voor sociale en culturele actie van het Ministerie van Landsverdediging, gewijzigd bij de koninklijke besluiten nrs. 90 en 485 respectievelijk van 20 augustus 1982 en van 22 december 1986 en bij de wetten van 2 augustus 2002 en van 27 december 2006;

Gelet op het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel, deel IX;

Gelet op het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 betreffende de evaluatie en de loopbaan van het Rijkspersoneel, titel II;

Gelet op het koninklijk besluit van 3 oktober 1978 tot vaststelling van het

statuut van het personeel van de Centrale Dienst voor sociale en culturele actie ten behoeve van de leden van de militaire gemeenschap, artikel 2;

Gelet op het koninklijk besluit van 19 november 2012 tot vaststelling van de taalkaders van de Centrale Dienst voor sociale en culturele actie van het Ministerie van Landsverdediging;

Gelet op de beslissing van het Beheerscomité van 29 november 2013 tot vaststelling van het Personeelsplan 2014 van de Centrale Dienst voor Sociale en Culturele Actie van het Ministerie van Landsverdediging;

Gelet op het bericht van vacantverklaring van een betrekking van Adviseur-generaal (code DSA713 van de federale cartografie) RefMOD 14-003093 van 22 april 2014;

Gelet dat deze functie A4 een leidinggevende functie betreft die tot doel heeft mee te werken aan de sociale opdracht van de Centrale dienst en de verschillende directies waarvoor zij verantwoordelijk is (Sociale Dienst, Kinderdagverblijven, Welfare, Human Resources, Logistiek) uit te werken, te coördineren en te beheren;

dat de heren F. B., L. C., Julien GINIS, W. M. en mevrouw Evy POINT hun kandidatuur op regelmatige wijze hebben ingediend;

dat zij aan de statutaire voorwaarden voldoen om benoemd te worden;

dat, na vergelijking tussen de kandidaten, blijkt dat de heren F. B., L. C., Julien GINIS, W. M. en mevrouw Evy POINT allen, wat de 9 generieke competenties betreft (basisprofiel en sleutelcompetenties) van het competentieprofiel van de federale overheid Leidinggevend A4, opgemaakt door de FOD Personeel en Organisatie, 'zeer goed' behalen en aldus evenwaardige kandidaten zijn;

dat de heer Julien GINIS op de 6 gemeenschappelijke technische competenties 5 X 'zeer goed' behaalt

(reglementering/wetgevingen, methodologieën/interne procedures, technische vaardigheden 'coaching en management', kantoortoepassingen en specifieke software 'Easypay en Timeweb') en 1 X 'goed' (talen - tweede taal), en in vergelijking met de andere 4 kandidaten, de beste quoteringen behaalt;

dat de heer Julien GINIS daarenboven door zijn werk op de personeelsdienst sinds 1 januari 1979, waarvan in de functie van Personeelsverantwoordelijke sinds 1 juni 2009, bewezen heeft over de nodige vaardigheden te beschikken om de functie DSA713 uit te oefenen;

dat uit zijn opleidingsfiche blijkt dat hij sinds zijn indiensttreding opleidingen heeft gevolgd onder meer met betrekking tot personeelsbeheer, leiding geven, sociaal recht en overheidsmanagement;

dat zijn kwaliteiten ook blijken uit de resultaten van zijn gecertificeerde opleidingen bij het OFO (2005 : Arbeidswetgeving, administratief en geldelijk statuut - geslaagd 73,15%, 2007 : Professionalisering van het selectie- en wervingsproces - geslaagd 78,07%, 2013 : Leiding geven/beheer van een team - geslaagd 77,32%);

dat het aldus met redenen omkleed advies van de Directieraad, gegeven op 25 juni 2014, na geheime stemming, meerderheid tegen minderheid, inhoudt om mijnheer Julien GINIS te bevorderen tot Adviseur-generaal in de klasse A4;

Gelet op de klacht van Mevrouw Evy POINT, Adviseur, gestuurd per aangetekende brief op 15 juli 2014;

Gelet dat de Directieraad over een discretionaire bevoegdheid beschikt inzake adviezen in het kader van een bevorderingsprocedure, wat niet belet dat hij steeds het algemeen belang moet respecteren;

dat dit impliceert dat de keuze moet geschieden op grond van een objectieve vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten en dat de meest bekwame kandidaat moet worden gekozen (I. Opdebeek, Benoemingen, bevorderingen en de Raad van State, 1997);

dat de toelaatbaarheidvereisten opgenomen in het statuut van het overheids-personeel van toepassing zijn en dat alle vijf de kandidaten aan de statutaire voorwaarden voldoen om bevorderd te worden;

dat de heer Julien GINIS meer jaren ervaring heeft in een leidinggevende functie dan mevrouw Evy POINT;

dat de heer Julien GINIS beter scoort op de technische vaardigheid ‘coaching en management’ dan mevrouw Evy POINT, vooreerst, door zijn ervaring, opleiding en huidige rol van personeelsverantwoordelijke van CDSCA, niet enkel binnen zijn team, maar over de ganse organisatie; op de tweede plaats, doordat de heer Julien GINIS in 2013 slaagde voor een gecertificeerde opleiding ‘Leiding geven/beheer van een team’, terwijl mevrouw Evy POINT in 2007 niet slaagde voor een gecertificeerde opleiding ‘Effectief leiderschap’ en, op de derde plaats, doordat de heer Julien GINIS hoofdzakelijk cursussen volgde i.v.m. werkorganisatie (OFO 2000), overheidsmanagement (KUL 2000-2001), beheeren van een dienst (OFO 2000), personeelsbeleid (KUL 2000-2001), ... terwijl bij mevrouw Evy POINT duidelijk de nadruk ligt op de huisvestingsproblematiek : huurmarkt (AES 2007), plaatsbeschrijving (Syntra 2008), het Notarisklaar maken van dossiers (Escala 2009), praktijk verkavelingen (Escala 2010), vastgoedexpert (Syntra 2010 en 2011),...;

dat de heer Julien GINIS beter scoort op de technische competentie ‘specifieke software Easypay en Timeweb’ dan mevrouw Evy POINT; dat een goede kennis van het pakket Easypay ontegensprekelijk een voordeel heeft bij de opmaak van het Personeelsplan - een resultaatsgebied van de functiebeschrijving DSA713;

dat het beschikken over het attest wettelijke tweetaligheid geen vereiste is voor de functie;

dat de duur van de vergadering van 25 juni 2014 (van 10u00 tot 13u20, zonder onderbreking en met slechts 1 agendapunt) en de notulen ervan getuigen van de ernst en de zorgvuldigheid waarmee de Directieraad op basis van objectieve criteria de verschillende kandidaturen heeft vergeleken, na elk van de kandidaten te hebben gehoord;

dat de Directieraad, uiteindelijk, meerderheid tegen minderheid, van oordeel was dat het profiel van de heer Julien GINIS het nauwste aansloot bij de functievereisten;

dat met de argumenten aangehaald in de klachtenbrief van 15 juli 2014 dus al uitvoerig rekening werd gehouden tijdens de vergadering van de Directieraad van 25 juni 2014;

dat het aldus met redenen omkleed advies van de Directieraad, gegeven op 24 juli 2014, na geheime stemming, meerderheid tegen minderheid, inhoudt dat er geen enkele reden is om zijn voorstel van 25 juni 2014 te wijzigen;

Gelet op het unaniem gunstig advies van het Beheerscomité, gegeven op 17 september 2014,

BESLUIT:

Artikel 1. De heer Julien GINIS, geboren op 07 januari 1959, Adviseur in de klasse A3, wordt, met ingang van 1 december 2014, tot de klasse A4 met de titel van Adviseur-generaal bevorderd bij de Centrale Dienst voor sociale en culturele actie van het Ministerie van Landsverdediging in een betrekking van het Nederlandstalig taalkader.

Art.2. - Dit besluit zal medegedeeld worden aan de betrokkene en een afschrift ervan zal, tot kennisgeving, aan het Rekenhof worden toegezonden.

[...].”

Dit is de bestreden beslissing die bij wijze van uittreksel in het Belgisch Staatsblad van 23 november 2014 is bekendgemaakt.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. Bij beschikking van 4 augustus 2015 werd de tweede tussenkomende partij voorlopig toegelaten om in het geding tussen te komen.

De tweede tussenkomende partij verwijst ter adstructie van haar belang naar de artikelen 3, eerste lid en 4, 6°, van de wet van 16 december 2002 ‘houdende oprichting van het Instituut voor de gelijkheid van vrouwen en mannen’ (hierna: het instituut) die het instituut de opdracht verlenen om toe te zien op de naleving van de gelijkheid van vrouwen en mannen en elke vorm van discriminatie en ongelijkheid op basis van geslacht te bestrijden, waarbij het inzonderheid de bevoegdheid heeft gekregen om in rechte op te treden in rechtsgeschillen waartoe de toepassing van de wet van 10 mei 2007 ‘ter bestrijding van discriminatie tussen vrouwen en mannen’, van het hoofdstuk *Vbis* van de wet van 4 augustus 1996 ‘betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werken’ en van de strafwetten en andere wetten die specifiek tot doel hebben de gelijkheid van vrouwen en mannen te waarborgen, aanleiding kan geven. Wat die “andere wetten” betreft, verwijst het instituut naar de artikelen 53 en 54 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 ‘houdende het statuut van het rijkspersoneel’ (quotum 1/3 bij gelijkwaardige kandidaten).

De tweede tussenkomende partij kan dan ook slechts toegelaten worden tot de debatten in zoverre dit kadert binnen haar hierboven omschreven opdracht wat die partij ook doet door haar grieven ter ondersteuning van het beroep te beperken tot het derde onderdeel van het eerste middel, waarin de schending van de artikelen 10, 11 en 11bis van de Grondwet wordt aangevoerd.

5. Zoals hierna zal blijken wordt op andere gronden geoordeeld dat het beroep tot nietigverklaring moet worden ingewilligd waardoor de tussenkomst van de tweede tussenkomende partij geen voorwerp meer heeft.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

6. Verzoekster voert in een eerste middel “machtsoverschrijding, onwettige motieven en onbevoegdheid” aan, evenals een “schending van de regel *patere legem quam ipse fecisti*, van de artikelen 10, 11 en 11bis van de Grondwet en van de formele motiveringsplicht”. Zij preciseert als volgt: “ - schending van de wet van 10 april 1973 ‘houdende oprichting van een Centrale Dienst voor de Sociale en Culturele Actie van het Ministerie van Landsverdediging’, inzonderheid de artikelen 8, 9, 10 en 11, - het KB van 8 januari 1973 ‘tot vaststelling van het statuut van het personeel van sommige instellingen van openbaar nut’ (hierna: het koninklijk besluit van 8 januari 1973), inzonderheid het artikel 16 , - het KB van 4 augustus 2004 ‘betreffende de loopbaan van niveau A van het Rijkspersoneel’, inzonderheid artikel 99.”

In het eerste onderdeel van het eerste middel zet verzoekster uiteen dat het aan de Koning, en niet aan de minister, toekwam een beslissing te nemen over de in de voorliggende zaak bestreden bevordering. De bestreden beslissing werd genomen door een daartoe niet bevoegde overheid, hetgeen desnoods ambtshalve moet worden opgeworpen aangezien dit de openbare orde raakt. Verzoekster wijst er op dat de bestreden beslissing een bevordering tot adviseur-generaal (A4) betreft. Zij steunt zich op de artikelen 9 en 11 van de organieke wet. Zij zet uiteen dat artikel 9 van die wet aan de Koning de bevoegdheid verleent om o.m. de samenstelling van de directieraad te bepalen evenals het statuut van de administrateur-generaal en, in voorkomend geval, van

de adjunct-administrateur-generaal en de leden van het directiecomité. Uit de bevoegdheid om het statuut te bepalen, leidt zij ook het benoemingsrecht af. Daarnaast wijst verzoekster op artikel 11 van diezelfde organieke wet dat bepaalt dat de andere leden van de CDSCA dan die bedoeld in artikel 9, worden benoemd, bevorderd en ontslagen door de minister van Landsverdediging, na advies van het beheerscomité. Voorts wijst verzoekster nog op artikel 16 van het koninklijk besluit van 8 januari 1973 waarin onder meer is bepaald dat, behoudens bijzondere bepalingen genomen door de minister die het toezicht uitoefent, in de instellingen bedoeld in het koninklijk besluit van 16 november 2006 ‘betreffende de aanduiding en de uitoefening van de management- en staffuncties in sommige instellingen van openbaar nut’ (hierna: koninklijk besluit van 16 november 2006) de directieraad bestaat uit de houders van een managementfunctie en de personeelsleden die zijn ingedeeld in de klassen A4 en A5. Op grond van artikel 9 (lees:10) van het koninklijk besluit van 16 november 2006 dat van toepassing is op de CDSCA, worden de kandidaten voor de functie van administrateur-generaal en adjunct-administrateur-generaal of van directeur-generaal en adjunct-directeur-generaal, aangesteld bij een in ministerraad overlegd koninklijk besluit, op voorstel van de minister. De kandidaten voor de managementfuncties -1 en de staffuncties worden (eveneens) aangewezen door de Koning, op voorstel van de minister, in voorkomend geval, na voordracht door de administrateur-generaal of de directeur-generaal indien hij aangewezen is. Dat de te begeven functie deel uitmaakt van de directieraad (lees voor de CDSCA: het directiecomité) blijkt uit het feit dat de vorige titularis vóór zijn pensionering deel uitmaakte van de directieraad. Verzoekster wijst er nog op dat de omstandigheid dat de regering op datum van de bestreden beslissing ontslagnemend was zodat het onmogelijk was om de handtekening van de Koning te bekomen ingevolge het leerstuk van de lopende zaken, wat evenwel geen reden is om de bevoegdheid van de Koning te miskennen. Zelfs indien aangenomen wordt dat de minister bevoegd was voor het nemen van de bestreden beslissing, dan nog ontbreekt het overeenkomstig artikel 11 van de organieke wet voorgeschreven advies van het beheerscomité.

7. De verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord, wat het eerste middelonderdeel betreft, dat uit het samen lezen van artikel 5 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 ‘houdende het statuut van het rijkspersoneel’, de artikelen 2, 6 en 6bis van het koninklijk besluit van 8 januari 1973 en artikel 9 van de organieke wet niet volgt dat de Koning de administrateur-generaal, de adjunct-administrateur-generaal en de leden van de directieraad moet aanstellen, doch enkel dat hij de wijze van hun aanstelling en hun statuut bepaalt. Hij dient enkel te bepalen welke overheid de leden van de directieraad benoemt. Artikel 9 bepaalt niet dat de Koning de administrateur-generaal, de adjunct-administrateur-generaal en de leden van de directieraad benoemt. De bevoegdheid om het statuut te bepalen omvat niet het benoemingsrecht. Wat artikel 11, § 1, van de organieke wet betreft, parafraseert de verwerende partij dat uit die bepaling voortvloeit dat “de andere leden van de CDSCA worden benoemd, bevorderd en ontslagen door de Minister van Landsverdediging, na advies van het beheerscomité”. De verwerende partij wijst verder op artikel 16 van het koninklijk besluit van 8 januari 1973, artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 april 2007 ‘tot wijziging van het koninklijk besluit van 16 november 2006 betreffende de aanduiding en de uitoefening van de management- en staffuncties in sommige instellingen van openbaar nut’ (hierna: het koninklijk besluit van 26 april 2007) waarbij de indeling in management- en staffuncties van toepassing werd verklaard op de CDSCA wat “betekent dat de directieraad van de CDSCA bestaat uit de houders van een managementfunctie en de personeelsleden die zijn ingedeeld in de klassen A4 en A5”.

Op de vraag wie binnen de CDSCA managementfuncties uitoefent en wie hen benoemt, moet volgens de verwerende partij het antwoord worden gezocht in de bepalingen van de organieke wet en van het koninklijk besluit van 16 november 2006. De verwerende partij verwijst naar de artikelen 3 en 10 van het koninklijk besluit van 16 november 2006 waaruit volgt dat de houders van managementfuncties ofwel de administrateur-generaal en adjunct-administrateur-generaal zijn, ofwel de directeur-generaal en de adjunct-directeur-generaal “naargelang de bepalingen van de oprichtingswet” en

enkel de houders van de managementfuncties, zijnde te dezen de administrateur-generaal en de adjunct-administrateur-generaal, door de Koning worden benoemd. Uit de artikelen 5 en 8 van de organieke wet leidt zij af dat de administrateur-generaal en de adjunct-administrateur-generaal, de managementfuncties uitoefenen zodat enkel de titularissen van deze functies door de Koning moeten worden benoemd. Alle andere personeelsleden van de CDSCA worden met toepassing van artikel 11 van de organieke wet benoemd, bevorderd en ontslagen door de minister, na advies van het beheerscomité. Om haar argumentatie te staven en de toepassing ervan in de praktijk, verwijst de verwerende partij naar de samenstelling van de directieraad op datum van de bestreden beslissing. Zij wijst op door haar bijgebrachte stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat aan de administrateur-generaal bij koninklijk besluit van 23 februari 2011 eervol ontslag is verleend naar aanleiding van zijn pensionering, een koninklijk besluit van 26 oktober 2006 waarbij aan de administrateur-generaal en de adjunct-administrateur-generaal de vakrichting “Algemeen Beheer” werd toegewezen resp. in de klasse A5 en A4 en dat twee directeurs-generaal (met de graad van adviseur-generaal klasse A4) bij ministeriële besluiten van 6 augustus 2001 zijn benoemd. De verwerende partij stelt dat de kritiek van verzoekster gesteund op de leer van de lopende zaken te dezen niet relevant is nu de handtekening van de Koning niet was vereist. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat het advies van het beheerscomité wel degelijk werd ingewonnen.

8. De eerste tussenkomende partij verwijst zoals de verwerende partij in haar memorie naar de artikelen 2, 6, 6bis van het koninklijk besluit van 8 januari 1973, artikelen 8, 9 en 11, § 1, van de wet van 10 april 1973 en artikel 16 van het koninklijk besluit van 8 januari 1973 en oordeelt dat “bijgevolg in toepassing van artikel 10 van het koninklijk besluit van 16 november 2006, enkel de administrateur-generaal en de adjunct-administrateur-generaal worden benoemd door de Koning”. De directeur-generaal en de adjunct-directeur-generaal daarentegen worden in toepassing van artikel 11 van de organieke wet benoemd en bevorderd door de minister, na advies van het beheerscomité. De

bestreden beslissing werd door de bevoegde overheid genomen, namelijk de minister, vermits het een bevordering betreft tot de functie van directeur-generaal die geen managementfunctie is. Het vereiste advies van het beheerscomité werd bekomen op 17 september 2014.

9. In haar memorie van wederantwoord wijst verzoekster er op, wat het eerste middelonderdeel betreft, dat zij slechts na inzage van het administratief dossier kennis heeft kunnen nemen van de bestreden beslissing die eerder enkel bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad werd gepubliceerd en haar niet *in extenso* ter kennis werd gebracht. Het blijkt dat de bestreden beslissing formeel in rechte gemotiveerd wordt uitsluitend door verwijzing naar de organieke wet, naar de erin vermelde koninklijke besluiten van 2 oktober 1937, 7 augustus 1939 en 3 oktober 1978, terwijl de verwerende partij nu in haar memorie van antwoord “innoveert” door bijkomend te verwijzen naar de koninklijke besluiten van 8 januari 1973 en 16 november 2006. Verzoekster acht de formelemotiveringsplicht hierdoor geschonden vooreerst omdat de thans ingeroepen bepalingen de bestreden beslissing formeel niet tot rechtsgrond strekken en omdat verzoekster geen kennis heeft kunnen nemen van de motivering omdat de bestreden beslissing enkel bij uittreksel is gebeurd terwijl die rechtshandeling niet alleen rechtsgevolgen heeft voor de begunstigde ervan maar ook voor de andere kandidaten waarvan wordt belet dat hun rechtstoestand wordt gewijzigd. Zij besluit dat (ook) de formelemotiveringsplicht is geschonden.

Vervolgens wijst verzoekster er op dat uit de stukken van het administratief dossier onmiskenbaar blijkt dat de te begeven functie van adviseur-generaal (A4) deel uitmaakt van de directieraad/het directiecomité. Zij voert aan dat “de bevoegdheid tot het bevorderen van de personeelsleden van oudsher een essentieel prerogatief is van het Hoofd van de Uitvoerende Macht, zeker als de Koning ook hun statuut vaststelt. Daarom behoudt de Grondwet dit ook expliciet voor aan de Koning, ook wat het leger en het algemeen bestuur betreft”. Verzoekster herhaalt dat de Koning op grond van artikel 9 van de organieke wet het statuut en de wijze van aanstelling van onder meer de leden

van het directiecomité bepaalt, en dat artikel 11 van diezelfde wet (dat geldt als *lex specialis*) bepaalt dat de andere personeelsleden dan deze bedoeld in artikel 9 benoemd, bevorderd en ontslagen worden door de minister. Beide artikelen moeten samen worden gelezen. Uit dat samen lezen blijkt dat de bevoegdheid om de leden van het directiecomité te benoemen wel degelijk aan de Koning is toegewezen.

In zoverre de verwerende partij nu ook artikel 16 van het koninklijk besluit van 8 januari 1973 inroept wijst verzoekster er op dat daarin bepaald wordt dat, “behoudens bijzondere bepalingen genomen door de minister die het toezicht uitoefent, de directieraad bestaat uit de ambtenaren die zijn ingedeeld in de klassen A4 en A5” en dat uit het administratief dossier blijkt dat de hier te begeven betrekking tot de klasse A4 behoort, zodat de titularis van de in te vullen betrekking deel uitmaakt van de directieraad/het directiecomité zodat de benoeming in die functie niet valt onder artikel 11, § 1 van de organieke wet. In zoverre de verwerende partij thans nog steunt op het koninklijk besluit van 16 november 2006, verwijst zij enkel naar de artikelen 3 en 10 ervan. Dit laatste artikel heeft ook verzoekster ingeroepen in haar verzoekschrift, zij het dat zij per vergissing artikel 9 (in plaats van artikel 10) heeft genoemd. Het verweer van de verwerende partij dat op grond van dat artikel 10 enkel de administrateur-generaal en de adjunct-administrateur-generaal door de Koning moeten worden benoemd, is onjuist. Voor zover de te begeven betrekking niet als managementfunctie zou kunnen worden gekwalificeerd - *quod non* -, bepaalt genoemd artikel 10 dat de Koning tevens bevoegd is voor het benoemen van “de managementfuncties - 1 en de staffuncties”, en dit op voorstel van de minister. Redelijkerwijze kan niet betwist worden dat de te begeven betrekking van directeur-generaal sociale zaken (met de titel van adviseur-generaal, klasse A4) een managementfunctie (- 1) is, of minstens een staffunctie. Verzoekster verwijst daartoe naar de bestreden beslissing waarin wordt overwogen dat deze functie A4 “een leidinggevende functie betreft die tot doel heeft mee te werken aan de sociale opdracht van de Centrale Dienst en de verschillende directies waarvoor zij verantwoordelijk is (Sociale Dienst, kinderdagverblijven, Welfare, Human

Ressources, logistiek) uit te werken, te coördineren en te beheren”, evenals naar de beslissing van de minister van 22 april 2014 om de betrekking vacant te verklaren en waarin wordt gewezen op “het belang van de invulling van deze functie opdat de Algemene Sociale Directie haar taken op een optimale manier kan uitvoeren en dat deze functie leiding geeft aan 70 % van het totale aantal personeelsleden van de C.D.S.C.A”. Verzoekster besluit dat de te bevorderen adviseur-generaal, klasse A4 ook lid is van het directiecomité zodat de verwerende partij zich ten onrechte op artikel 11 van de organieke wet beroept om de benoemingsbevoegdheid van de minister te staven. Immers, precies krachtens de organieke wet is er sprake van een personeelslid bedoeld in artikel 9 van die wet en niet van “een ander personeelslid van de CDSCA dan die bedoeld in artikel 9”.

10. In haar laatste memorie zet de verwerende partij uiteen dat in de mate dat de onbevoegdheid van de minister om de bevorderingsprocedure op te starten en de bestreden beslissing te nemen, zou worden afgeleid uit een (foutieve) niet-uitvoering binnen een redelijke termijn van artikel 3, § 3, van het koninklijk besluit van 16 november 2006 dat bepaalt dat de functie van adjunct-administrateur-generaal of van adjunct-directeur-generaal, alsook het aantal managementfuncties -1 en het aantal staffuncties, worden vastgesteld door de Koning, bij besluit waarover in de Ministerraad werd beraadslaagd en met akkoord van de ministers van Ambtenarenzaken en Begroting, het geen middel van onbevoegdheid is dat de openbare orde raakt. Zij zet uiteen dat er geen bepaling is die stelt dat de minister van Landsverdediging niet bevoegd is om het bestreden besluit te nemen zodat er geen schending is van een bevoegdheidsbepalende regel. De onbevoegdheid wordt dan enkel afgeleid uit een foutieve niet-uitvoering van artikel 3, § 3, van het koninklijk besluit van 16 november 2006. Een middel van (beweerde) onwettige niet-uitvoering is geen middel van onbevoegdheid dat de openbare orde raakt en kan niet ambtshalve worden aangevoerd.

Wat de grond van de zaak betreft, betwist de verwerende partij niet dat er geen koninklijk besluit is uitgevaardigd dat het aantal management- en staffuncties bepaalt voor de CDSCA en welke deze functies zijn. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat de minister niet bevoegd is om de bevorderingsprocedure op te starten en dat om die reden het bestreden besluit moet worden vernietigd. De verwerende partij oordeelt in essentie eensdeels dat dat standpunt “manifest” strijdt met het beginsel van de scheiding der machten en anderdeels dat het optreden van de minister wordt verantwoord door het continuïteitsbeginsel. Bondig samengevat, stelt de verwerende partij, wat de strijdigheid met het beginsel van de scheiding der machten betreft, dat het bij gebrek aan een koninklijk besluit ter uitvoering van het hiervoor genoemde artikel 3, § 3, het niet aan het auditoraat noch aan de Raad van State toekomt om de te begeven functie dan maar zelf als een management - of staffunctie te kwalificeren om daaruit vervolgens af te leiden dat de minister niet bevoegd was de bevorderingsprocedure op te starten. Zij stelt nog dat het bepalen van het aantal management- en staffuncties en het bepalen welke functies als zodanig kunnen worden aangemerkt bovendien “een politiek gevoelig dossier” is en dat “de syndicaten hebben verklaard ronduit tegen de invoering van de mandaatfunctie bij de CDSCA te zijn” en dat, voorts, budgettaire motieven daarin een rol spelen. Tot slot, kan het uitblijven van het genoemde koninklijk uitvoeringsbesluit de verwerende partij niet worden verweten.

Wat het optreden van de minister van Landsverdediging gesteund op het continuïteitsbeginsel betreft, zet de verwerende partij in essentie uiteen dat het in het auditoraatsverslag ingenomen standpunt dat de procedure tot bevordering in de klasse A4 met de titel van adviseur-generaal niet kon worden opgestart, niet kan worden bijgevalen omdat het strijdt met het continuïteitsbeginsel. De bestreden bevordering was immers urgent - wat volgens de verwerende partij niet wordt betwist. Zij wijst er op dat artikel 7 van het huishoudelijk reglement van de CDSCA waarin is bepaald dat de directieraad slechts geldig kan beraadslagen indien leden van beide taalrollen aanwezig zijn terwijl de pensionering van W.V. tot gevolg heeft dat er geen Nederlandstalig lid

meer is. De directieraad zou in dat geval niet langer geldig kunnen beraadslagen en dus niet langer beslissingen kunnen nemen wat de continuïteit van de CDSCA in het gedrang brengt. Tot slot, stelt de verwerende partij met verwijzing naar door haar bijgebrachte stukken dat het “de bedoeling is om binnen de CDSCA enkel de functies van administrateur-generaal, en eventueel de functie van adjunct-administrateur-generaal als managementfuncties te bestempelen”.

11. De eerste tussenkomende partij stelt in haar laatste memorie dat zij als gewezen *Human Resources* verantwoordelijke “kan getuigen dat er op geen enkel moment sprake is geweest van de invoering van bijkomende mandaatfuncties naast deze van administrateur generaal (klasse A5) en eventueel deze van adjunct-administrateur-generaal (klasse A4), niet enkel binnen de CDSCA maar ook binnen de andere parastatalen van Defensie” en dit omwille van budgettaire, organisatorische en functionele motieven. Zij stelt nog dat uit het loutere feit dat de titularis van de functie van directeur-generaal Sociale Zaken deel uitmaakt van de directieraad en dat die functie een leidinggevende functie betreft, niet (minstens zonder meer), kan worden afgeleid dat die functie een managementfunctie is waarvoor de benoemingsprocedure door de Koning en niet door de minister van Landsverdediging moet worden opgestart. Tot slot, verwijst ook de eerste tussenkomende partij, zoals de verwerende partij, naar het continuïteitsbeginsel om de bestreden beslissing te verantwoorden.

12. In haar laatste memorie repliceert verzoekster nog uitgebreid op de standpunten die door de verwerende en de eerste tussenkomende partijen in hun laatste memorie werden uiteengezet. In essentie stelt verzoekster - in antwoord op het verweer van de verwerende partij dat de (beweerde) foutieve niet-uitvoering van artikel 3, § 3 van het koninklijk besluit van 16 november 2006 geen middel is dat de openbare orde raakt -, dat er geen bepaling moet worden aangewezen die stelt dat de minister niet bevoegd is omdat de basisregel is dat de Koning bevoegd is, tenzij een uitdrukkelijke bepaling een lagere overheid aanwijst. Wat het beginsel van de scheiding der machten betreft, stelt verzoekster dat het toezicht van de (burgerlijke en de administratieve) rechter op het verzuim

van de overheid om op te treden binnen een redelijke termijn, de scheiding der machten niet schendt. Ook het onwettig verzuim om binnen een redelijke termijn uitvoering te geven aan de wet is een grond tot nietigverklaring. De Raad van State schendt het beginsel van de scheiding der machten niet wanneer hij vaststelt dat de Koning ten onrechte na 8 jaar nog geen uitvoering heeft gegeven aan artikel 3, § 3 van het koninklijk besluit van 16 november 2006. Voorst gaat het niet op dat de verwerende partij, hoewel de minister de steller is van de bestreden beslissing, zich verschuilt achter het argument dat zij niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor de niet-uitvoering van artikel 3, § 3 van het koninklijk besluit van 16 november 2006. Een en ander neemt niet weg dat dat verzuim wel degelijk een grond is voor de vernietiging van de bestreden beslissing. De verwerende partij kan niet worden gevolgd waar zij het continuïteitsbeginsel inroept. Vooreerst omdat de toestand dat de titularis W.V. op pensioen ging reeds ruim voordien gekend was, een andere oplossing kon worden gevonden door de aanstelling van een hoge ambtenaar *ad interim*, enzovoort. Wat de kwalificatie van de in te vullen betrekking als management - of staffunctie betreft, stelt verzoekster dat de Koning op grond van artikel 3, §1, van het koninklijk besluit van 16 november 2006 gehouden is om managementfuncties - 1 in te stellen nu blijkt uit een door de tussenkomende partij bij haar laatste memorie bijgebracht stuk dat de functie van administrateur-generaal van de CDSCA werd gewogen in de klasse 3. De kritiek dat indien het om een managementfunctie zou gaan waardoor de betrekking extern vacant moet worden verklaard, verzoekster niet tot voordeel strekt, gaat niet op. Verzoekster heeft geen enkel probleem met een externe vacantverklaring en een SELOR-procedure nu daardoor de objectiviteit van de procedure wordt gewaarborgd en zij op grond van haar *curriculum vitae* niets hoeft te vrezen.

Beoordeling

13. Vooraf moet worden opgemerkt dat verzoekster niet kan worden gevolgd waar zij stelt dat in de voorliggende zaak die betrekking heeft op de benoeming van een personeelslid in een federale gedecentraliseerde instelling

zoals de CDSCA, de “basisregel” is dat de Koning tot die benoeming bevoegd is, “tenzij een uitdrukkelijke bepaling een lagere overheid aanwijst”. Evenmin kan zij worden gevolgd waar zij uit artikel 9 van de organieke wet waarbij aan de Koning de bevoegdheid wordt verleend om de samenstelling van het directiecomité, het statuut en de wijze van aanstelling van de administrateur-generaal, en in voorkomend geval, van de adjunct-administrateur-generaal en de leden van het directiecomité, te bepalen, afleidt dat daarin ook (impliciet) de individuele benoemingsbevoegdheid ligt vervat.

Weliswaar bepaalt artikel 107, tweede lid, van de Grondwet dat de Koning, behoudens de door de wetten gestelde uitzonderingen, de ambtenaren bij het algemeen bestuur en bij de buitenlandse betrekkingen benoemt, doch het derde lid van diezelfde grondwetsbepaling voorziet dat Hij andere ambtenaren alleen benoemt krachtens een uitdrukkelijke wetsbepaling. De personeelsleden van de CDSCA die rechtspersoonlijkheid geniet, zijn geen ambtenaren van het algemeen bestuur maar van een van het Rijk afgescheiden bij wet opgericht gedecentraliseerd bestuur zodat te dezen artikel 107, derde lid, van de Grondwet van toepassing is. Dit betekent dat, wat de benoemingsbevoegdheid voor de in te vullen betrekking betreft, in eerste instantie gekeken moet worden naar hetgeen de organieke wet houdende oprichting van de CDSCA ter zake bepaalt.

Voorts, al is het zo dat algemeen wordt aanvaard dat uit de artikelen 37 en 107, tweede lid, van de Grondwet wordt afgeleid dat de bevoegdheid van de Koning tot het oprichten en organiseren van de diensten van algemeen bestuur meebrengt dat de Koning gemachtigd is om door algemene regels het personeelsstatuut van die diensten bij het algemeen bestuur en de buitenlandse betrekkingen vast te stellen, betekent zulks - omgekeerd - niet dat uit artikel 9 van de organieke wet waarbij aan de Koning bevoegdheid is verleend om het statuut van sommige personeelsleden te bepalen, meteen de bevoegdheid volgt om deze (individueel) te benoemen. Dat geldt des te meer gelet op wat is bepaald in artikel 107, derde lid, van de Grondwet (zie hiervoor).

14. De volgende bepalingen van de organieke wet, zoals vervangen respectievelijk gewijzigd bij de artikelen 25, 26 en 28 van de wet van 27 december 2006 ‘houdende diverse bepalingen (I)’, zijn relevant voor de voorliggende zaak.

“Art. 8. §1. Het dagelijks beheer van de Centrale Dienst wordt toevertrouwd aan een administrateur-generaal. Hij verzekert, onder het gezag en controle van het beheerscomité, de werking van de Centrale Dienst. Hij leidt het personeel.

[...]

§4. De administrateur-generaal wordt, in voorkomend geval, bij de uitoefening van zijn opdrachten bijgestaan door een adjunct-administrateur-generaal en door een Directiecomité dat hij voorzit.

De adjunct-administrateur-generaal behoort tot de andere taalrol dan de administrateur-generaal. Wanneer de administrateur-generaal afwezig of verhinderd is, worden zijn bevoegdheden uitgeoefend door de adjunct-administrateur-generaal. Wanneer ofwel de administrateur-generaal of de adjunct-administrateur-generaal afwezig of verhinderd zijn, worden hun bevoegdheden uitgeoefend door de het oudste lid van het Directiecomité.”;

“Art. 9. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de samenstelling van het Directiecomité, het statuut en de wijze van aanstelling van de administrateur-generaal, en in voorkomend geval, van de adjunct-administrateur-generaal en de leden van het directiecomité.”; en

“Art. 11. §1. De andere personeelsleden van de Centrale Dienst dan die bedoeld in artikel 9, worden benoemd, bevorderd en ontslagen door de minister, na advies van het beheerscomité.

[...]”.

Tevens relevant voor de voorliggende zaak is het koninklijk besluit van 8 januari 1973, genomen op grond van artikel 11 van de wet van 16 maart 1954. Het genoemde koninklijk besluit is van toepassing op de CDSCA (zie artikel 1 B, van de wet van 16 maart 1954, gelezen in samenhang met artikel 1, §1, van het koninklijk besluit van 8 januari 1973). De te dezen relevante bepalingen van dat koninklijk besluit zoals die luiden op het ogenblik van de voorliggende bevorderingsprocedure zijn de volgende.

Artikel 2 van het koninklijk van 8 januari 1973 omschrijft voor de toepassing van dat besluit het begrip “benoemende overheid”:

“Art. 2. Voor de toepassing van dit besluit dient te worden verstaan onder:

[...]

‘Benoemende overheid’: de overheid aan wie de bevoegdheid tot benoemen uitdrukkelijk verleend is door de wet of door het organiek reglement; is die

overheid niet aangewezen door de wet of door het organiek reglement, dan wordt die bevoegdheid uitgeoefend door de minister onder wie de instelling ressorteert.”;

Voorts regelt hoofdstuk II van titel III van datzelfde koninklijk besluit de nadere regelen voor de toepassing van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 ‘houdende het statuut van het rijkspersoneel’ voor wat het personeel van de instellingen van openbaar nut betreft die, zoals de CDSCA, onder het toepassingsgebied van het koninklijk besluit van 8 januari 1973 ressorten. Het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 is immers in beginsel op het personeel van die instellingen van toepassing, d.w.z. (1) onverminderd de door de wet vastgestelde statuutbepalingen en (2) onder voorbehoud van de in het besluit van 8 januari 1973 neergelegde nadere regelen van toepassing op de ambtenaren van die instellingen (zie artikel 3, § 1, 1°, van het koninklijk besluit van 8 januari 1973). In dat hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 8 januari 1973 zijn de volgende bepalingen relevant:

“Art. 6. Artikel 5 (lees: van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937) is niet van toepassing op de ambtenaren van de instellingen.”;

“Art. 6bis. Artikel 6bis (lees: van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937) moet als volgt worden gelezen:

“Art. 6bis. De benoemende overheid bepaalt welke vacant geworden betrekking wordt toegekend en volgens welke procedure.

In het geval van een betrekking in de klassen A2 tot A5 wordt beroep gedaan op:

- hetzij gelijktijdig op de mobiliteit en op de bevordering naar de hogere klasse;
- hetzij alleen op de bevordering naar de hogere klasse van de ambtenaren van de betrokken instelling.

Voor de betrekkingen in de klassen A2 tot A4, wanneer de keuze wordt gemaakt de betrekking gelijktijdig aan de mobiliteit en aan de bevordering naar de hogere klasse, zonder zich te beperken tot de ambtenaren van de betrokken instelling, kan de benoemende overheid echter ook tegelijkertijd een beroep doen op de aanwerving.

De betrekking kan echter altijd worden toegekend door overgang naar het hogere niveau, als ze voor een dergelijke toekenning in aanmerking komt.

Voor de klassen A3 en A4 kan er niet enkel een beroep gedaan worden op de aanwerving. Voor de klasse A2, kan er, in afwijking van het tweede lid, enkel beroep gedaan worden op de aanwerving.

Wanneer de betrekking wordt toegekend overeenkomstig de regels inzake aanwerving wordt van de kandidaten een nuttige ervaring voor de functie geëist van zes jaar voor de klasse A3 en van 9 jaar voor de klasse A4”; en, tot slot,

“Art. 16.§1. In iedere instelling is er een directieraad. De directieraad legt zijn huishoudelijk reglement vast dat ten minste de frequentie van de vergaderingen, het vereiste quorum van aanwezigheden en de voor de geldigheid van zijn beslissingen vereiste meerderheid bepaalt. Het reglement wordt

bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad.

Het wordt bovendien aan alle ambtenaren meegedeeld door toedoen van de betrokken overheid.

Behoudens bijzondere bepalingen genomen door de minister die het toezicht uitoefent, bestaat de directieraad uit de ambtenaren die zijn ingedeeld in de klassen A4 en A5. Indien de directieraad niet ten minste drie ambtenaren van de bovenvermelde klassen telt, voegt de minister een één of meer personeelsleden van klasse A3 aan toe, van wie het mandaat, met een duur van twee jaar, hernieuwbaar is.

In de openbare instellingen van sociale zekerheid en in instellingen van openbaar nut bedoeld in het koninklijk besluit van 16 november 2006 betreffende de aanduiding en de uitoefening van de management- en staffuncties in sommige instellingen van openbaar nut, behoudens bijzondere bepalingen genomen door de minister die het toezicht uitoefent, bestaat de directieraad uit de houders van een managementfunctie en de personeelsleden die zijn ingedeeld in de klassen A4 en A5.

§2. [...]”.

Tot slot, zijn nog relevant de volgende bepalingen van het koninklijk besluit van 16 november 2006:

“Art. 1. Dit besluit is van toepassing op de hierna opgesomde instellingen van openbaar nut:[...]

8° de Centrale Dienst voor Sociale en Culturele Actie van het Ministerie van Defensie; [...]”;

“Art.3.§1. Voor zover de weging van de managementfunctie van administrateur-generaal of van directeur-generaal ten minste leidt tot klasse 3 in toepassing van artikel 17, §§ 2 en 3, van dit besluit, zijn de managementfuncties, naargelang de bepalingen van de oprichtingswet van de instelling, de volgende:

1° administrateur-generaal of directeur-generaal;

2° de adjunct-administrateur-generaal of adjunct-directeur-generaal;

3° de managementfunctie -1.

§2. Eén of meerdere staffuncties van functioneel directeur kunnen worden gecreëerd voor de volgende domeinen:

1° Personeel en Organisatie;

2° Budget en Beheerscontrole;

3° Informatie- en Communicatietechnologie;

4° Interne audit, volgens de bepalingen die door Ons worden vastgelegd bij een in Ministerraad overlegd besluit.

§3. De functie van adjunct-administrateur-generaal of van adjunct-directeur-generaal, alsook het aantal managementfuncties -1 en het aantal staffuncties, worden vastgesteld door de Koning, bij besluit waarover in de Ministerraad werd beraadslaagd en met akkoord van de Ministers van Ambtenarenzaken en Begroting.

§4. De management- en staffuncties worden uitgeoefend in het kader van een mandaat, zijnde een hernieuwbare tijdelijke aanstelling overeenkomstig artikel 10.”

“Art. 10. § 1. De kandidaten, gekozen overeenkomstig artikel 9, worden voor een periode van zes jaar aangesteld :

1° voor de functie van administrateur-generaal en

adjunct-administrateur-generaal of van directeur-generaal en de adjunct-directeur-generaal, door de Koning, bij besluit waarover in de Ministerraad werd beraadslaagd, op voorstel van de minister;

2° voor de managementfuncties -1 en voor de staffuncties, door de Koning, op voorstel van de minister, in voorkomend geval, na voordracht door de administrateur-generaal of de directeur-generaal indien hij is aangewezen”; en, tot slot,

Art. 17. § 1 [...] § 2. De Ministerraad legt de weging vast van de functie van administrateur-generaal en adjunct-administrateur-generaal of directeur-generaal en adjunct-directeur-generaal, op voordracht van de bevoegde Minister, na akkoord van de Ministers van Ambtenarenzaken en Begroting.

De managementfunctie bedoeld in artikel 3, § 1, 2°, wordt ingedeeld in de klasse die lager is dan deze waarin de managementfunctie, bedoeld in artikel 3, § 1, 1° van dezelfde instelling is ingedeeld.

§3. De administrateur-generaal of directeur-generaal legt de weging van de andere managementfuncties -1 en de staffuncties vast na akkoord van de ministers van Ambtenarenzaken en Begroting”.

15. Sedert de inwerkingtreding op 3 juni 2007 van artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 april 2007 is het koninklijk besluit van 16 november 2006 van toepassing op de CDSCA. Het genoemde koninklijk besluit van 26 april 2007 vermeldt in de aanhef als rechtsgrond artikel 9, van de organieke wet zoals vervangen bij de wet van 27 december 2006. Bij de artikelen 25, 26 en 28 van die laatste wet die in werking zijn getreden op 7 januari 2007 zijn de artikelen 8, 9 en 11 van de organieke wet vervangen respectievelijk gewijzigd. In de parlementaire voorbereiding bij de wet van 27 december 2006 leest men dat de beoogde wijzigingen ertoe strekken de invoering van het systeem van managementfuncties mogelijk te maken binnen (onder meer) de Centrale Dienst voor Sociale en Culturele Actie van het ministerie van Landsverdediging. De stellers van het ontwerp oordeelden namelijk dat het nodig is om enkele wijzigingen door te voeren aan de organieke wet betreffende de CDSCA teneinde er de integratie van de managementfuncties mogelijk te maken. Zonder deze wijzigingen ontbreekt voor deze instelling de rechtsgrond die noodzakelijk is om het systeem van de managementfuncties te integreren (*Parl. St. Kamer*, 2006-2007, nr. 51-2760/001, 23-24).

Uit artikel 8 van de aldus gewijzigde organieke wet vloeit voort dat het dagelijks beheer van de CDSCA wordt toevertrouwd aan de administrateur-generaal (§1) en dat de administrateur-generaal “in voorkomend

geval” bij de uitoefening van zijn opdrachten wordt bijgestaan door een adjunct-administrateur-generaal en door een directiecomité dat hij voorziet. Artikel 9 van diezelfde organieke wet stelt dat de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de ministerraad, de samenstelling van het directiecomité, het statuut en de wijze van aanstelling van de administrateur-generaal, en “in voorkomend geval”, van de adjunct-administrateur-generaal en de leden van het directiecomité bepaalt. Artikel 11, § 1 van diezelfde wet bepaalt tot slot dat de *andere* personeelsleden van de Centrale Dienst dan die bedoeld in artikel 9, worden benoemd, bevorderd en ontslagen door de minister, na advies van het beheerscomité. De personeelsleden geïmagineerd in artikel 9 van de organieke wet zijn de administrateur-generaal, de adjunct-administrateur-generaal én de leden van het directiecomité. Maken volgens artikel 16, § 1, laatste lid, van het koninklijk besluit van 8 januari 1973 deel uit van het directiecomité: “de houders van een managementfunctie en de personeelsleden die zijn ingedeeld in de klassen A4 en A5”, behoudens bijzondere bepalingen genomen door de minister die het toezicht uitoefent.

16. Te dezen moet worden voorzien in de aanstelling van een titularis in de functie van directeur-generaal Sociale Zaken (adviseur-generaal - klasse A4) zodat hij moet worden beschouwd als een personeelslid dat deel uitmaakt van het directiecomité van de CDSCA als bedoeld in artikel 9 van de organieke wet. Nu bepaalt artikel 11, § 1, van de organieke wet weliswaar uitdrukkelijk dat “de andere personeelsleden van de [CDSCA] dan deze bedoeld in artikel 9” door de minister worden benoemd, bevorderd of ontslagen, na advies van het beheerscomité doch diezelfde organieke wet bepaalt *niet*, noch in artikel 9, noch in artikel 11 noch in enig andere bepaling ervan - en al zeker niet uitdrukkelijk -, wie dan wel bevoegd is om de in artikel 9 bedoelde personeelsleden individueel te benoemen. Het genoemde artikel 9 beperkt er zich toe te stellen dat de Koning bij een in ministerraad overlegd (reglementair) besluit de samenstelling van het directiecomité bepaalt, evenals het statuut en de wijze

van aanstelling van de administrateur generaal, en in voorkomend geval, van de adjunct-administrateur- generaal en de leden van het directiecomité.

Zoals hoger is uiteengezet, regelt artikel 16, § 1, laatste lid, van het koninklijk besluit van 8 januari 1973 de samenstelling van de directieraad (lees, wat de CDSCA betreft: het directiecomité). Artikel 6 van dat besluit bepaalt dat artikel 5 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 - dat aan de Koning de bevoegdheid verleent om de rijksambtenaren (lees: bij het algemeen bestuur van het Rijk) van niveau A te benoemen -, niet van toepassing is op de ambtenaren van de instellingen waarop het koninklijk besluit van 8 januari 1973 van toepassing is. Artikel 2 van het koninklijk besluit van 8 januari 1973 omschrijft de “benoemende overheid” dan weer als “de overheid aan wie de bevoegdheid tot benoemen uitdrukkelijk [is] verleend door de wet of door het organiek reglement; is die overheid niet aangewezen door de wet of door het organiek reglement, dan wordt die bevoegdheid uitgeoefend door de minister onder wie de instelling ressorteert”.

17. Met toepassing van het hiervoor genoemde artikel 2 van het koninklijk besluit van 8 januari 1973 zou hieruit op het eerste gezicht kunnen worden afgeleid dat het, bij gebrek aan uitdrukkelijke bepaling in de organieke wet omtrent de benoeming van de leden van het directiecomité (daarin begrepen de ambtenaren van de klassen A4 en A5), in beginsel de minister toekomt die ambtenaren te benoemen. Dat is echter zoals hierna zal blijken niet evident.

18. Artikel 10, § 1, 2°, van het koninklijk besluit van 16 november 20106 bepaalt immers dat de (overeenkomstig artikel 9 van dat koninklijk besluit) geselecteerde kandidaten voor de managementfuncties -1 en voor de staffuncties voor een periode van zes jaar worden aangesteld door de Koning, op voorstel van de minister, in voorkomend geval, na voordracht door de administrateur-generaal of de directeur-generaal indien de administrateur-generaal -zoals dat bij de CDSCA het geval is -, is aangewezen.

Zoals hoger is uiteengezet is de CDSCA bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 april 2007 dat in werking is getreden op 3 juni 2007 onder het toepassingsgebied gebracht van het koninklijk besluit van 16 november 2006 dat de aanduiding van de management- en de staffuncties regelt. Uit de aanhef van dat besluit van 26 april 2007 blijkt de wens van de Regering om het principe van mandaten te veralgemenen. Er wordt nog verder overwogen dat met het oog op de harmonisering van de regels inzake het federaal administratief openbaar ambt, het systeem van management- en staffuncties dient te worden ingevoerd in (onder meer) de CDSCA. Aldus is de door de (wijzigings)wet van 27 december 2006 geboden mogelijkheid om de mandaatfuncties in de CDSCA te integreren ook effectief benut waardoor sedert 3 juni 2007 ontegensprekelijk het hele koninklijk besluit van 16 november 2006 op de CDSCA van toepassing is.

Artikel 3, § 1, van datzelfde besluit bepaalt dat zodra de weging van de managementfunctie van administrateur-generaal of van directeur-generaal ten minste leidt tot klasse 3 in toepassing van artikel 17, §§ 2 en 3,” van datzelfde besluit, de managementfuncties (in de betrokken instelling), naargelang de bepalingen van de oprichtingswet van de instelling, de volgende zijn: (1) administrateur-generaal of directeur-generaal; (2) de adjunct-administrateur-generaal of adjunct-directeur-generaal én (3) de managementfunctie -1. Op grond van de functiebeschrijving en de daarin beschreven verantwoordelijkheden is het aannemelijk dat de te begeven functie (DSA713, Directeur-generaal Sociale Zaken in de vakrichting Algemeen beheer”, klasse A4) in aanmerking komt om te worden aangeduid als een managementfunctie die moet worden uitgeoefend binnen het kader van een mandaat. Om daarover uitsluitsel te hebben is echter een in ministerraad overlegd koninklijk besluit vereist in de zin van artikel 3, § 3, van datzelfde besluit van 16 november 2006. Het genoemde artikel 3, §§ 3 draagt de Koning op om bij besluit waarover in de ministerraad werd beraadslaagd en na akkoord van de ministers van Ambtenarenzaken en Begroting - naast de functie van administrateur-generaal of directeur-generaal - “de functie van

adjunct-administrateur-generaal of van adjunct-directeur-generaal, alsook het aantal managementfuncties -1 en het aantal staffuncties” vast te stellen.

Het belang van het genoemde artikel 3, § 3, blijkt uit het verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 16 november 2006. Uit dat verslag blijkt, aldus gevolg gevend aan het advies van de afdeling Wetgeving van de Raad van State bij het ontwerpbesluit, dat om redenen van uniformiteit, de Koning - en, dus, niet de betrokken minister zoals aanvankelijk in het ontwerpbesluit was voorzien -, ermee werd belast om, buiten de functie van administrateur-generaal (resp. directeur-generaal), “de functie van adjunct-administrateur-generaal of van adjunct-directeur-generaal, alsook het aantal managementfuncties -1 en het aantal staffuncties” vast te stellen. Die vaststelling vereist een in ministerraad overlegd koninklijk besluit, genomen na het akkoord van de ministers van Begroting en Ambtenarenzaken, waaruit alvast blijkt dat het moet gaan om een door de ministerraad gedragen beslissing waarbij ook de begrotingsimpact in ogenschouw wordt genomen.

19. Wat de CDSCA betreft, is precies dat, zo blijkt uit de feiten, niet gebeurd. De verwerende partij verklaart dat door te verwijzen naar “budgettaire” en “politieke” redenen. Welke de redenen ook moge zijn, er ligt - anders dan artikel 3, § 3, van het koninklijk besluit van 16 november 2006 voorschrijft- geen koninklijk besluit voor waarbij, naast de functie van administrateur-generaal, het aantal management - en, in voorkomend geval, (het aantal) staffuncties voor de CDSCA zijn vastgelegd.

Dat klemmt des te meer nu aan de Raad van State evenmin een beslissing van de ministerraad in de zin van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 16 november 2006 is voorgelegd noch is de Raad van State enige beslissing in die zin van de ministerraad bekend. Conform het genoemde artikel 17, § 2, komt het de ministerraad toe het gewicht van de functie van de administrateur-generaal van de CDSCA vast te leggen. Zodra de weging van de managementfunctie van administrateur-generaal of van directeur-generaal ten minste leidt tot klasse 3 zijn er zoals hiervoor is uiteengezet de

managementfuncties de volgende: administrateur-generaal, adjunct-administrateur-generaal en de managementfunctie -1, in die hiërarchische orde. Dat bevreemdt des te meer nu uit een door de eerste tussenkomende partij bijgebracht stuk – ook al kan dat stuk bezwaarlijk worden aangezien als een beslissing van de ministerraad in de zin van artikel 17, §2 - niettemin aantoon dat alvast het wegingscomité de functie van administrateur-generaal situeert in de klasse 3 wat, zoals gezegd is, cruciaal is met het oog op de toepassing van artikel 3, § 1, van het koninklijk besluit van 16 november 2006. Anders dan de verwerende partij voorhoudt is het dan ook zeker niet ondenkbaar dat er, wat de CDSCA betreft, naast de functie van administrateur-generaal en adjunct-administrateur-generaal, nog andere functies zouden worden aangeduid als managementfunctie en zulks tot op het niveau N-1. Het genoemde stuk betreft een brief van 20 januari 2014 van de voorzitter van het directiecomité van de federale overheidsdienst ‘Personeel en Organisatie’ gericht aan de minister van Landsverdediging waarbij de voorzitter meldt dat de vergadering van het wegingscomité de functie van administrateur-generaal van de CDSCA situeert in salarisband 3. In die brief wijst hij er - overigens terecht - op dat het de ministerraad is die ingevolge artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 16 november 2006 de weging vastlegt, na akkoord van de ministers van Ambtenarenzaken en Begroting. Om ongekennde redenen is die weging niet aan de ministerraad voorgelegd.

Door het verzuim een uitvoeringsbesluit in de zin van artikel 3, § 3, van het koninklijk besluit van 16 november 2006 te nemen, kan het koninklijk besluit van 16 november 2006 wat de selectie en de aanstelling van de management- en staffuncties in de CDSCA betreft, niet worden toegepast. Het wordt daardoor immers onmogelijk (mede) in het licht van artikel 3, § 1, van datzelfde besluit dat naast de functies van administrateur-generaal en adjunct-administrateur-generaal ook voorziet in de managementfunctie -1, om uit te maken of de te begeven functie een managementfunctie -1 is of niet. Enkel het in het genoemde artikel 3, § 3, bedoelde koninklijk besluit kan daaromtrent uitsluitel geven. Dat verzuim maakt het tevens onmogelijk de tot benoemen bevoegde overheid aan te duiden.

In die omstandigheden mag het nalaten van het aanduiden en het bepalen van het aantal management- en staffuncties niet in het nadeel van verzoekster spelen. Niet alleen heeft die nalatigheid implicaties inzake de tot benoeming bevoegde overheid (de Koning of de minister), maar ook voor de gehele selectieprocedure (externe selectiecommissie Selor of interne selectieprocedure) en de uitoefening van de functie (binnen het kader van een mandaat of niet).

Wanneer een overheid bij wet of reglementair besluit met de uitoefening van een bevoegdheid wordt belast, staat het haar niet vrij hieraan geen uitvoering te geven. Zij beschikt weliswaar over een discretionaire bevoegdheid om te beoordelen over de wijze waarop zij hieraan uitvoering zal geven, maar het komt haar niet toe hieraan geen uitvoering te verlenen. Zonder het in artikel 3, § 3, bedoelde koninklijk besluit diende de minister in de gegeven omstandigheden bij het opstarten van de procedure, dit is alvorens de te begeven functie vacant te verklaren moeten vaststellen dat, bij gebrek aan een koninklijk besluit ter uitvoering van artikel 3, § 3 van het koninklijk besluit van 16 november 2006, de selectie- en benoemingsprocedure niet kon worden opgestart. Door dit alsnog te doen heeft hij zich onrechtmatig een bevoegdheid toegeëigend die hem niet toekwam.

De argumentatie van de verwerende partij waar zij in haar laatste memorie uiteen zet dat er geen bepaling is die stelt dat de minister van Landsverdediging niet bevoegd is om het bestreden besluit te nemen zodat er geen schending is van een bevoegdheidsbepalende regel, overtuigt niet. Integendeel, een administratieve overheid, te dezen de minister, heeft krachtens het in artikel 105 van de Grondwet vervatte publiekrechtelijk algemeen rechtsbeginsel geen andere bevoegdheid dan degene die haar uitdrukkelijk is toegewezen. Het is dus vereist dat een uitdrukkelijke bevoegdheidsgrondslag kan worden aangeduid waaraan de minister zijn bevoegdheid om te benoemen ontleent. Uit hetgeen hiervoor is uiteengezet blijkt dat dat te dezen onmogelijk is.

Naar de omschrijving van het begrip “benoemende overheid” in artikel 2 van het koninklijk besluit van 8 januari 1973 luidens hetwelk de benoemingsbevoegdheid de minister toevalt wanneer deze niet bij wet of reglementair besluit aan een andere overheid is toevertrouwd, kan te dezen niet zomaar worden teruggegrepen net omwille van de integratie van de management- en staffuncties binnen de CDSCA door het koninklijk besluit van 26 april 2007 waarbij de CDSCA ingevolge de wens van de wetgever onder het toepassingsgebied van het besluit van 16 november 2006 werd gebracht en dat in zijn artikel 10 de bevoegdheid om in een management- of staffunctie te benoemen aan de Koning toevertrouwd zodat het onontbeerlijk is dat deze functies kunnen worden geïdentificeerd.

Ook het beroep op het beginsel van de scheiding der machten faalt. De Raad van State duidt de te begeven functie niet zelf aan als een managementfunctie. Hij komt enkel tot het oordeel eensdeels dat het aannemelijk is ervan uit te gaan dat de weging van de functie van administrateur-generaal van de CDSCA zou kunnen leiden tot de klasse drie (gelet op het oordeel van het wegingscomité) en dat het anderdeels evenzo aannemelijk is dat de te begeven functie zou kunnen worden aangeduid als een managementfunctie -1. Daartoe moeten evenwel de door de vigerende regelgeving bepaalde procedures worden nageleefd precies opdat de door die regelgeving aangeduide overheden uitsluitend (zouden) bieden zoals de regelgeving vereist.

Evenmin overtuigt het beroep op het continuïteitsbeginsel. Met het oog op het vrijwaren van de continuïteit waren andere mindere verregaande maatregelen mogelijk. Immers, indien een functie vacant is, kan de continuïteit worden verzekerd doordat de ambtenaren van onmiddellijke lagere rang tijdelijk de uitoefening van de functie kunnen waarnemen. Daarenboven kan het continuïteitsbeginsel slechts worden ingeroepen binnen de tijdsduur die in redelijkheid is vereist voor te dezen het aanduiden van de status van het te begeven ambt, zijnde een management-, een staffunctie of geen van beide. Het kan bezwaarlijk worden aangenomen dat het nog redelijk is te achten dat in 2014 nog steeds geen koninklijk besluit in de zin van artikel 3, § 3 van het besluit van

16 november 2006 kan worden voorgelegd wat de CDSCA betreft. Het continuïteitsbeginsel stelt de overheid immers niet vrij van de verplichting om de continue werking van haar overheidsdiensten en –instellingen op een regelmatige wijze te verzekeren.

20. Het eerste onderdeel van het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Er bestaat aanleiding om de bestreden beslissing te vernietigen.

VI. Rechtsplegingsvergoeding

21. Verzoekster vraagt in haar laatste memorie de verwerende partij te veroordelen tot de betaling van een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro.

22. Overeenkomstig artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de afdeling bestuursrechtspraak een rechtsplegingsvergoeding toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en honoraria van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij.

23. Er is te dezen grond om met toepassing van deze bepaling verzoekster de basisrechtsplegingsvergoeding van 700 euro toe te kennen.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het ministerieel besluit nr. 93460 van 10 oktober 2014 waarbij de heer Julien GILIS, adviseur in de klasse A3, met ingang van 1 december 2014, wordt bevorderd tot de klasse A4 met de titel van Adviseur-generaal bij de Centrale Dienst voor Sociale en Culturele actie van het ministerie van Landsverdediging in een betrekking van het Nederlandstalig taalkader.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan verzoekster.

De eerste en de tweede tussenkomende partij worden, elk wat hen betreft, verwezen in de kosten van hun tussenkomst, begroot op 300 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twintig december tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques